

troer, at det er en Fordeel, ja, jeg vil næsten sige, at der er en Nødvendighed, naar der er Tale om at give en Lovbestemmelse som den heromhandlede, da udtrykkelig at fastsætte, at Retten til Pension skal bortfalde ikke blot ved Embedets Fortabelse, men ogsaa, naar Vedkommende dømmes for en i den offentlige Mening vanærende Handling. Jeg troer ikke, at det godt kan gaae an at udelade en saadan Forfkrift, og jeg er derfor ogsaa tilbøielig til at troe, at det er langt fra at være en Forbedring, der er foretagen i Uendingsforslaget under Nr. 3, naar i dette, sammenholdt med dets tidligere Skikkelse ved 2den Behandling den nævnte Forfkrift er slettet ud. Jeg indrømmer, hvad jeg allerede bemærkede ved forrige Behandling, at det Spørgsmaal, om Noget kan kaldes for en i den offentlige Mening vanærende Handling, ikke kan afgjøres aldeles bestemt, saaledes at man altid i Forveien kan sige, at den og den Ting er en i den offentlige Mening vanærende Handling, og at den og den Ting derimod ikke er det. Men paa den anden Side er dog Spørgsmaalet om, hvad der er en i den offentlige Mening vanærende Handling, et saadant, der meget godt kun bedømmes og afgjøres af Domstolene, og som jeg derhos troer, at der ikke kan være den mindste Betænkelighed ved her at overlade til Domstolene at afgjøre, fordi der er mange andre Tilfælde, hvori Domstolene alligevel maae komme ind paa at afgjøre det Spørgsmaal, hvad der er en i den offentlige Mening vanærende Handling. Spørgsmaalet kan saaledes, som jeg allerede ved forrige Behandling bemærkede, komme frem, naar der er Tale om en Mand's Valgret. Naar man vil udslette en Mand af Valglisten, fordi han har været dømt for en eller anden Handling, men han ikke vil nøies dermed og anlægger Sag, saa vil det jo netop komme under Afgjørelse ved Domstolene, om den Handling, hvorfor han er dømt, kan siges at være en saadan, der er vanærende i den offentlige Mening, og det maae Domstolene allsaa gaae ind paa. Jeg troer sølgelig ikke, at der i selve det nævnte Begreb er Noget, der i mindste Maade er til Hindring for, at det kan gøres til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse. Og jeg troer

derhos tillige, at det er nødvendigt i en Lov som den her foreslaaede at have en Bestemmelse af denne Natur. Vor Retspraxis er nemlig, som min ærede Sidemand (Ussing) før yttrede, nu engang den, at Domstolene kun i deres Domme indføre en udtrykkelig Udtalelse om, at et Embede skal være forbrudt i de Tilfælde, hvor den Lovbestemmelse, der kommer til Anvendelse, foreskriver det. Dette er jo imidlertid i Reglen kun Tilfældet ved Embedsforbrydelse, ved Forseelser i Embedet. For saadanne har Lovgivningen i mangfoldige Tilfælde foreskrevet Embedsforbrydelse som Straf. Saa snart en Embedsmand derimod gjør sig skyldig i en almindelig borgerlig Forbrydelse, saa sætter den paagjældende Domstol, hvor grov Forbrydelsen saa end er, ikke Noget i Dommen om, at han skal miste sit Embede. Selv om en Embedsmand maatte blive idømt Forbedringshuusarbejde for Indbrudstyveri eller en lignende Forbrydelse, selv om hans Dom maatte lyde paa, at han skulde sidde 3 Aar i Forbedringshuset, saa vilde der dog ikke komme til at staae et eneste Ord i Dommen om, at Embedet skulde være forbrudt. Men jeg mener nu, at det ikke destomindre i saadanne Tilfælde er en ganske naturlig Ting, at Embedsmanden mister sit Embede og sin Pensionsret, og at han ikke blot skal være stillet saaledes, at han affædtes med Pension ved Lov, men at det maa være en ligefrem Sag, at Pensionsretten er forbrudt, saa at han forsaavidt er stillet ganske, som om han var dømt fra Embedet. Tidligere havde vi en Bestemmelse, nemlig et Cancellicirculaire af 1ste April 1806, hvorved det var foreskrevet, at, naar nogen med Embedsværdighed benaadede Person ved Højesteret, Overretten eller Underretten blev dømt for en Forseelse, som enten for en Deel eller aldeles medførte Tabet af den borgerlige Afgtelse, saa skulde der gøres Forestilling derom til Kongen, og saa skulde Kongen bestemme, hvad der videre skulde skee, hvilket jo vil sige, at saa kunde Kongen ved sin Resolution bestemme, at Manden skulde have sit Embede forbrudt, ligesom han ogsaa ved sin Resolution kunde bestemme, at han ingen Pension skulde have. Denne Bestemmelse af 1806 antager jeg imidlertid ikke læn-